

УДК 330.341.1:330.46

DOI: <https://doi.org/10.30838/EP.212.119-125>

Баранов Г.О.

Черкаський державний технологічний університет

Baranov Hlib

Cherkasy State Technological University

<https://orcid.org/0000-0001-6407-9799>

ФОРМУВАННЯ СИСТЕМНОЇ СТРУКТУРИ ІННОВАЦІЙНОЇ МОДЕЛІ ЕКОНОМІКИ В УМОВАХ СУЧАСНИХ ТРАНСФОРМАЦІЙ

У статті досліджено теоретико-методичні засади формування системної структури інноваційної моделі економіки в умовах сучасних трансформацій. Обґрунтовано необхідність застосування системного підходу до аналізу інноваційного розвитку як складного, багаторівневого та динамічного процесу, що відбувається під впливом глобалізаційних і цифрових змін. Узагальнено наукові підходи до трактування інноваційної моделі економіки, зокрема системний, інституційний, мережевий та ресурсний, і на цій основі запропоновано авторське визначення її сутності як цілісної системи взаємопов'язаних підсистем. Розроблено структурну модель інноваційної економіки, що включає ресурсну, інституційну, виробничо-наукову й координаційну підсистеми, а також механізми їх взаємодії та зворотного зв'язку. Визначено основні результати функціонування моделі, зокрема забезпечення економічного зростання, підвищення конкурентоспроможності, технологічного прогресу та соціального розвитку. Обґрунтовано практичне значення запропонованого підходу для формування ефективної інноваційної політики.

Ключові слова: інноваційна економіка, інноваційна модель, системна структура, інноваційний розвиток, національна інноваційна система, трансформаційні процеси.

FORMATION OF THE SYSTEM STRUCTURE OF THE INNOVATION MODEL OF THE ECONOMY UNDER CONDITIONS OF CONTEMPORARY TRANSFORMATIONS

The article examines the theoretical and methodological foundations for the formation of a systemic structure of the innovation-based economic model under conditions of contemporary transformations. The necessity of applying a systems approach to the analysis of innovation development is substantiated, given that it is a complex, multi-level, and dynamic process influenced by globalization, digitalization, increasing competition, and the growing role of knowledge and technology in economic development. The paper generalizes scientific approaches to the interpretation of the innovation model of the economy, including systemic, institutional, network, and resource-based approaches, which makes it possible to define it as a multi-component and integrated economic system.

Based on the conducted analysis, the author proposes a definition of the innovation model of the economy as an integral system of interconnected subsystems, the functioning of which is aimed at the creation, dissemination, and commercialization of innovations. A structural model of the innovation economy is developed, which includes resource, institutional, scientific-production subsystems, as well as a subsystem of relationships and coordination, interacting through direct and feedback connections. The content of each subsystem is outlined, and its functional roles within the innovation process are determined.

Particular attention is paid to the mechanisms of interaction between subsystems, which ensure coordination of the activities of innovation actors, efficient exchange of resources and knowledge, and adaptability of the system to changes in the external environment. The main results of the model functioning are identified, including economic growth, increased competitiveness, technological progress, and social development. It is substantiated that the proposed systemic structure allows for a comprehensive representation of the logic of innovation-driven economic development.

The practical significance of the results lies in the possibility of using the proposed approach in the formation of state innovation policy, the development of economic development strategies, and the improvement of mechanisms for managing innovation processes under conditions of modern transformations.

Keywords: innovation economy, innovation model, system structure, innovation development, national innovation system, transformation processes.

JEL classification: O31, O32, O38, O40.

ISSN друкованої версії: 2224-6282

ISSN електронної версії: 2224-6290

© Баранов Г.О., 2026

Постановка проблеми. Сучасний етап розвитку світової економіки характеризується глибокими трансформаційними процесами, зумовленими цифровізацією, глобалізацією, посиленням конкуренції та зростанням ролі знань і технологій. У цих умовах інновації стають ключовим фактором забезпечення економічного зростання, підвищення конкурентоспроможності національних економік та їх інтеграції у світовий економічний простір.

Водночас ефективність інноваційного розвитку значною мірою залежить від узгодженості функціонування різних елементів економічної системи. Відсутність системного підходу до формування інноваційної моделі економіки призводить до фрагментарності інноваційної політики, неефективного використання ресурсів та низької результативності інноваційної діяльності.

У зв'язку з цим особливої актуальності набуває дослідження інноваційної моделі економіки як цілісної системи взаємопов'язаних підсистем, що функціонують у межах єдиного механізму взаємодії та забезпечують досягнення стратегічних цілей розвитку.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми формування інноваційної економіки та інноваційних систем досліджували такі науковці, як Б.-О. Лундвалл [1], Ч. Еджвіст [3], Р. Нельсон [2], які розглядали інноваційний розвиток як результат взаємодії інститутів, організацій і економічних агентів у межах національних інноваційних систем. Питання інституційного та мережевого забезпечення інноваційної моделі економіки досліджували Г. Ецковіч [4] і Л. Лейдесдорф [4; 5], які обґрунтували концепцію «потрійної спіралі» як механізму взаємодії держави, бізнесу та науки. Проблеми формування інноваційної моделі розвитку економіки в умовах трансформації досліджували вітчизняні науковці, зокрема В. Александрова [7], М. Данько [7], О. Коваленко [10], А. Козлова [9], М. Крупка [6], І. Кузнєцова [7], Л. Федулова [7], які акцентували увагу на ролі інституційного середовища, інноваційної політики та інвестиційного забезпечення інноваційних процесів. Окремі аспекти функціонування інноваційної моделі економіки, зокрема її структурні елементи, циклічність інноваційних процесів та роль людського капіталу, досліджували М. Седляр [12], Г. Старченко [11], Л. Шостак [8].

Проте, незважаючи на значну кількість наукових досліджень, присвячених інноваційному розвитку економіки, в сучасній науковій літературі відсутній єдиний підхід до визначення структури інноваційної моделі економіки та її складових елементів. Недостатньо розробленими залишаються питання систематизації підсистем інноваційної економіки, визначення їх функціонального призначення та встановлення взаємозв'язків між ними. Також потребують уточнення механізми координації взаємодії між суб'єктами інноваційної діяльності, що є ключовими для забезпечення ефективності функціонування інноваційної моделі економіки.

Мета статті полягає в обґрунтуванні теоретико-

методичних засад формування системної структури інноваційної моделі економіки, визначенні її ключових підсистем та механізмів взаємодії в умовах сучасних трансформацій.

Методи дослідження. Для досягнення поставленої мети в дослідженні використано сукупність загальнонаукових і спеціальних методів, які забезпечили комплексний аналіз процесів формування інноваційної моделі економіки та дозволили обґрунтувати її системну структуру в умовах сучасних трансформацій. У процесі дослідження застосовано системний підхід, який дозволив розглядати інноваційну модель економіки як цілісну багаторівневу систему взаємопов'язаних елементів і визначити її ключові підсистеми та характер взаємодії між ними. Метод наукового узагальнення та порівняльного аналізу використано для дослідження існуючих теоретичних підходів до трактування інноваційної моделі економіки, а також для систематизації наукових поглядів вітчизняних і зарубіжних учених. Метод структурно-функціонального аналізу застосовано з метою виокремлення основних підсистем інноваційної моделі економіки (ресурсної, інституційної, виробничо-наукової й координаційної) та визначення їх функціонального призначення у межах інноваційного процесу. Метод моделювання використано для побудови авторської системної структури інноваційної моделі економіки, що відображає взаємозв'язки між її елементами та механізми їх взаємодії. Методи аналізу і синтезу дали змогу дослідити складові інноваційної економіки, узагальнити їх характеристики та сформулювати цілісне уявлення про механізм функціонування інноваційної моделі. Крім того, застосовано логічний метод для формулювання висновків і теоретичних узагальнень, а також графічний метод для візуалізації системної структури інноваційної моделі економіки.

Виклад основних результатів дослідження. У сучасній економічній науці поняття інноваційної моделі економіки не має єдиного усталеного трактування, що зумовлено багатовимірністю самого феномену інноваційного розвитку та зумовлює необхідність його комплексного осмислення через призму різних підходів і концепцій. У зарубіжних наукових виданнях це поняття переважно розглядається через категорію національних інноваційних систем. Так, Б.-О. Лундвалл визначає інноваційну систему як сукупність елементів і взаємозв'язків, що беруть участь у виробництві, поширенні та використанні нових знань [1]. Подібної позиції дотримується Р. Нельсон, який трактує інноваційну модель як мережу інститутів, взаємодія яких визначає інноваційний розвиток економіки [2].

Ч. Еджвіст підкреслює, що інноваційна модель економіки охоплює всі економічні, соціальні та інституційні фактори, які впливають на процеси створення і впровадження інновацій [3]. Водночас Г. Ецковіч та Л. Лейдесдорф обґрунтовують модель «потрійної спіралі», де інноваційна економіка формується через взаємодію університетів, бізнесу та держави [4; 5].

У вітчизняній науковій літературі також

простежується системне розуміння інноваційної економіки. Зокрема, за підходом М. Крупки, інноваційна модель розвитку економіки розглядається як теоретичне відображення сукупності інноваційних пріоритетів, напрямів, структур, мотивацій, стратегій та механізмів, спрямованих на формування інноваційного типу розширеного відтворення національної економіки [6]. У цьому контексті вона виступає як системна конструкція, що інтегрує науково-технічний потенціал, інституційне середовище та механізми реалізації інноваційної політики.

Інший підхід, представлений у науковій праці Л. Федулової, В. Александрової, М. Данька та І. Кузнецової, які акцентують увагу на практичній складовій інноваційної моделі, визначаючи її як таку, що базується на трансформації наукових результатів у технологічні рішення та їх впровадженні у виробництво. При цьому економічне зростання забезпечується переважно за рахунок створення і реалізації наукоємної продукції та послуг з високою доданою вартістю [7]. Така інтерпретація підкреслює ключову роль знань, інновацій та технологій як основних драйверів економічного розвитку.

У більш узагальненому вигляді, як зазначає Л. Шостак, інноваційна модель розвитку може бути представлена як циклічний процес трансформації ресурсів: трансформація грошей на дослідження в знання → трансформація знань у майстерність працівників та інновації → перетворення інновацій у товар → гроші [8, с. 329.]. Таким чином, формується замкнений відтворювальний контур інноваційної економіки.

Важливим є також підхід А. Козлової, відповідно до якого інноваційна модель розвитку трактується як система взаємопов'язаних інститутів, відносин та механізмів, що забезпечують структурні зрушення в економічному процесі країни та підвищення її технологічного рівня [9]. Її реалізація передбачає наявність ефективної системи фінансування інновацій, розвиненої інноваційної інфраструктури, належного інформаційного забезпечення та інтеграції науково-дослідної діяльності з виробничими процесами.

У цьому контексті, як зазначає О. Коваленко, під економікою інноваційного типу слід розуміти «економіку, засновану на знаннях та інформаційних технологіях». На її думку, інноваційна економіка – це «економіка знань, інтелектуальна економіка та тип економіки, яка заснована на потоці інновацій, на постійному технологічному вдосконаленні, на виробництві й експорті високотехнологічної продукції з дуже високою доданою вартістю й самих технологій» [10]. Її характерними рисами є зростання ролі людського капіталу, підвищення інноваційної активності суб'єктів господарювання, а також орієнтація на виробництво та експорт високотехнологічної продукції.

Системний характер інноваційної моделі розвитку проявляється також у її структурній багатомірності. Зокрема, Г. Старченко розглядає її як «процес безперервного розвитку, оновлення та змін діяльності на

основі засвоєння нововведень із використанням проектного потенціалу, задля досягнення поставлених цілей функціонування економічної системи» [11]. Функціонування такої системи передбачає наявність зворотного зв'язку, що забезпечує адаптацію до змін зовнішнього та внутрішнього середовища та підвищення ефективності реалізації інноваційних процесів.

Розуміння інноваційної моделі розвитку економіки в сучасній науковій думці також формується через виокремлення її ключових ознак та передумов становлення. Зокрема, як зазначає М. Седляр, інноваційна модель економіки характеризується високим рівнем розвитку освіти і науки, насамперед прикладної, активним здійсненням науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, а також здатністю суспільства до «виробництва» знань, які можуть бути трансформовані у конкретні матеріальні результати та комерціалізовані у вигляді товарів і послуг [12]. У цьому контексті знання виступають не лише ресурсом, а й безпосереднім фактором економічного зростання.

Важливою характеристикою інноваційної моделі є також широка інформатизація суспільства та постійне підвищення інтелектуального потенціалу, що забезпечує формування сприятливого середовища для генерування та поширення інновацій. Поряд із цим, суттєву роль відіграє збільшення обсягів фінансових інвестицій в інноваційну діяльність, а також скорочення часового лагу між створенням наукових розробок та їхнім практичним впровадженням, що підвищує ефективність інноваційних процесів.

З позиції структурних зрушень, інноваційна модель розвитку передбачає зростання частки продукції з високою доданою вартістю та підвищення ролі сфери послуг у суспільному виробництві. Це свідчить про поступовий перехід від традиційних факторів виробництва до економіки знань та інтелектуального капіталу як визначальних чинників конкурентоспроможності.

Формування інноваційної моделі розвитку економіки зумовлюється низкою об'єктивних передумов. Серед них М. Седляр виділяє дефіцит ресурсів і зростання їх вартості, посилення конкуренції на національному та глобальному рівнях, розширення і диверсифікацію потреб суспільства, загострення глобальних проблем, а також зростання ролі інтелектуального капіталу [12]. Сукупна дія цих факторів стимулює економічні системи до пошуку нових джерел розвитку, що базуються на інноваціях.

Таким чином, інноваційна модель економіки може бути узагальнено визначена як така модель розвитку, в основі якої лежить системне поєднання наукових знань, інноваційної діяльності, інвестиційних ресурсів та інституційного забезпечення, спрямоване на створення і впровадження нововведень, підвищення технологічного рівня виробництва та забезпечення стійкого економічного зростання в умовах сучасних трансформацій.

Зауважимо, що інноваційна модель економіки постає як складна динамічна система, що поєднує процеси

створення, впровадження та комерціалізації інновацій із відповідним інституційним та ресурсним забезпеченням. Це створює підґрунтя для подальшого дослідження її системної структури та механізмів формування в умовах сучасних трансформацій.

Аналіз вітчизняних і зарубіжних наукових джерел дозволяє стверджувати, що незалежно від підходу (системного, інституційного чи мережевого) інноваційну модель економіки доцільно розглядати як сукупність взаємопов'язаних елементів, діяльність яких спрямована на створення та дифузії інновацій.

Отже, узагальнюючи наведені підходи, пропонуємо під «інноваційною моделлю економіки» розуміти цілісну систему взаємопов'язаних ресурсних, інституційних, виробничо-наукових і координаційних підсистем, що забезпечують створення, поширення та комерціалізацію інновацій на основі взаємодії держави, бізнесу, науки і суспільства.

Важливо зазначити, що в сучасних дослідженнях досить часто підкреслюється необхідність розгляду інноваційної економіки саме з позиції системного підходу. Зокрема, у працях Б.-О. Лундвалла й Р. Нельсона, інноваційний розвиток трактується як результат взаємодії інститутів, організацій і економічних агентів, що функціонують у межах єдиної системи [1; 2]. У вітчизняних дослідженнях, зокрема у працях М. Крупки й А. Козлової, також підкреслюється необхідність комплексного поєднання інституційних, ресурсних та організаційних елементів інноваційного розвитку [6; 9]. Саме системний характер інноваційних процесів обумовлює необхідність дослідження не окремих елементів, а їх взаємозв'язків, структурної організації та механізмів координації.

Отже, враховуючи складність і багаторівневість інноваційної економіки, доцільним є її представлення у вигляді системної структури взаємопов'язаних підсистем. Такий підхід дозволяє більш повно відобразити логіку функціонування інноваційної моделі економіки (рис. 1).

Запропонована модель відображає комплексну, багаторівневу структуру інноваційної економіки, побудовану на засадах системного підходу та інтеграції ключових елементів інноваційного процесу.

В її основі лежить ресурсна підсистема, яка формує базис інноваційного розвитку. Вона охоплює людський, інтелектуальний, фінансовий та інформаційний компоненти. Людський капітал представлений освітою, навичками та науковими кадрами, тоді як інтелектуальний – знаннями, результатами науково-

дослідних і дослідно-конструкторських робіт та об'єктами інтелектуальної власності. Фінансовий компонент забезпечує інвестиційну підтримку інновацій, а інформаційний – включає цифрову інфраструктуру та сучасні технології обробки даних. Сукупність цих ресурсів створює передумови для генерування інновацій.

Другим рівнем виступає інституційна підсистема, яка забезпечує регулювання та підтримку інноваційної діяльності. Вона включає державні органи управління, що формують інноваційну політику, правове середовище, яке визначає правила функціонування суб'єктів, інститути розвитку (фонди, агентства), а також інноваційну політику як стратегічний інструмент державного впливу. Саме ця підсистема визначає рамкові умови функціонування інноваційної системи.

Третій рівень представлений виробничо-науковою підсистемою, яка безпосередньо забезпечує створення, впровадження та комерціалізацію інновацій. Вона охоплює наукові установи, університети, дослідницькі центри, підприємства, а також інноваційну інфраструктуру (технопарки, бізнес-інкубатори, кластери). Важливим елементом є механізми трансферу технологій, що забезпечують передачу знань від науки до бізнесу та їх ринкову реалізацію.

Четвертим структурним елементом є координаційна підсистема, яка інтегрує всі попередні складові в єдину систему. Вона включає національну інноваційну систему як сукупність взаємопов'язаних інститутів і процесів, трикутник знань «освіта – наука – бізнес», взаємодію держави, бізнесу, науки та суспільства, а також механізми міжнародної інтеграції. Саме ця підсистема забезпечує узгодженість дій суб'єктів інноваційного процесу та ефективність їх взаємодії.

Центральне місце в моделі займає механізм взаємозв'язку та взаємодії, який відображає циклічний характер інноваційного процесу та наявність зворотних зв'язків між усіма підсистемами. Це забезпечує адаптивність системи до змін зовнішнього середовища та підвищує її стійкість.

Результатом функціонування запропонованої моделі є досягнення стратегічних цілей розвитку, зокрема забезпечення економічного зростання, підвищення конкурентоспроможності національної економіки, соціального розвитку та стимулювання технологічного прогресу. Таким чином, модель демонструє, що інноваційний розвиток економіки є результатом узгодженої взаємодії ресурсних, інституційних, виробничо-наукових та координаційних елементів у межах єдиної системи.

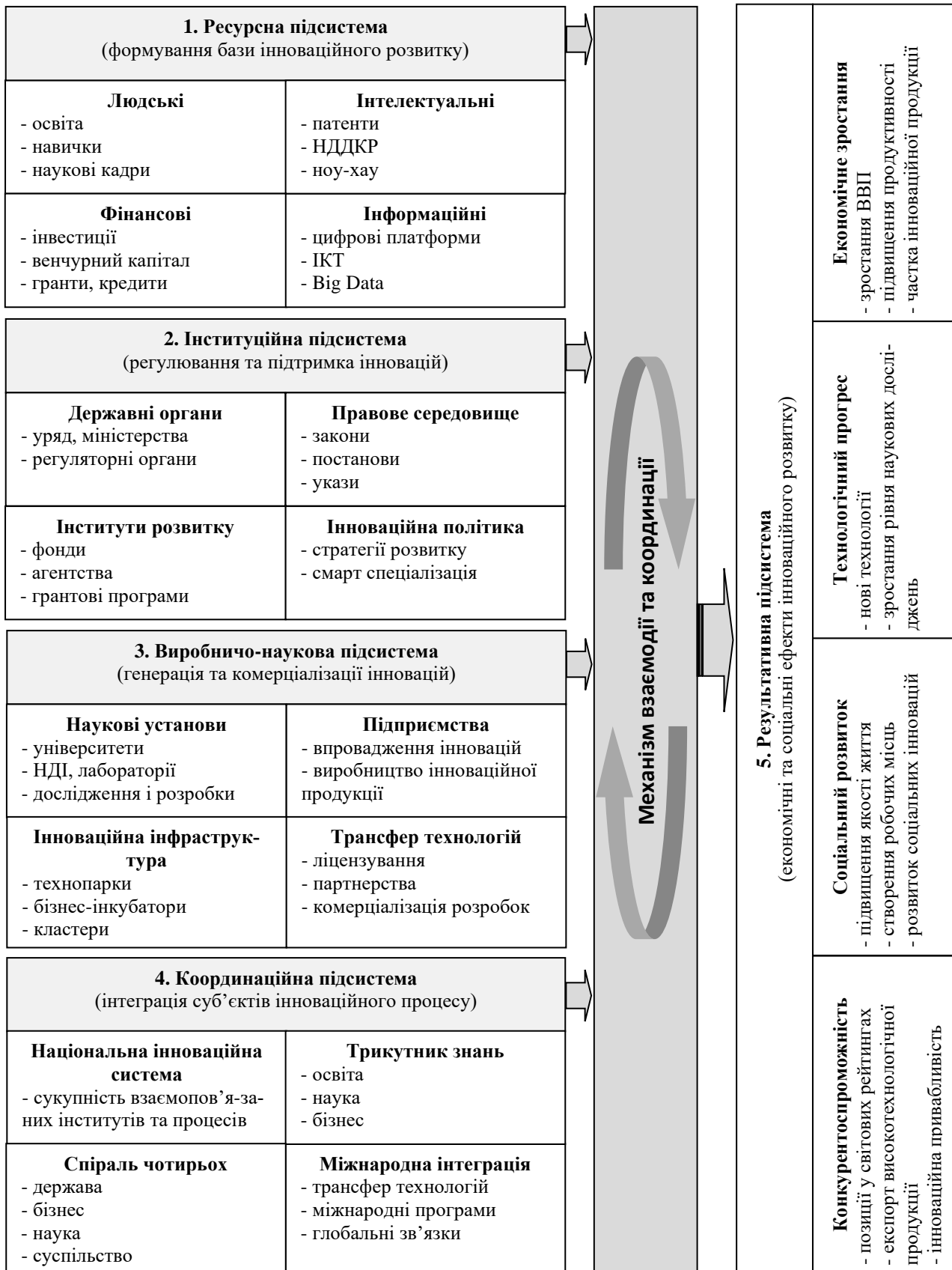

Рис. 1. Системна структура інноваційної моделі економіки
 Джерело: власна розробка автора

Висновки. У результаті виконаного дослідження підходу до аналізу інноваційної моделі економіки як обґрунтовано доцільність застосування системного складної багаторівневої системи. Узагальнення

наукових підходів дозволило уточнити сутність інноваційної моделі економіки та сформулювати авторське визначення цього поняття. Таким чином, під інноваційною моделлю економіки розуміємо таку модель розвитку, в основі якої лежить системне поєднання наукових знань, інноваційної діяльності, інвестиційних ресурсів та інституційного забезпечення, спрямоване на створення і впровадження нововведень, підвищення технологічного рівня виробництва та забезпечення стійкого економічного зростання в умовах сучасних трансформацій.

Запропоновано системну структуру інноваційної моделі економіки, яка включає ресурсну, інституційну, виробничо-наукову й координаційну підсистеми, що взаємодіють між собою в межах єдиного механізму. Встановлено, що ефективність функціонування моделі

залежить від узгодженості взаємодії її елементів та наявності зворотних зв'язків.

Практичне значення отриманих результатів полягає у можливості їх використання при формуванні державної інноваційної політики та розробленні стратегій економічного розвитку в умовах сучасних трансформацій.

Декларація щодо використання інструментів штучного інтелекту. При підготовці статті було використано інструменти штучного інтелекту, а саме ChatGPT-5.3 – для цілей пошуку та узагальнення літератури в межах досліджуваної теми та формування References. Жоден текст, згенерований за допомогою штучного інтелекту, не використовувався без критичного редагування. Автор несе повну відповідальність за зміст, науковість, точність та цілісність контенту.

Список використаних джерел:

1. Lundvall B.-A. National Systems of Innovation : Toward a Theory of Innovation and Interactive Learning. London. New York - Delhi, 2010 : Anthem Press. 404 p.
2. Nelson R. R. National Innovation Systems: A Comparative Analysis. New York : Oxford University Press, 1993. 560 p.
3. Edquist C. Systems of Innovation: Perspectives and Challenges. The Oxford Handbook of Innovation. 2015. 24 p. URL: <https://charlesedquist.com/wp-content/uploads/2015/04/systems-of-innovation-perspectives-and-challenges-oxford-handbooks.pdf>
4. Etzkowitz H., Leydesdorff L. The dynamics of innovation : From national systems and «Mode 2» to a Triple Helix of university – industry – government relations. Research Policy, 2000. Vol. 29, No. 2. Pp. 109-123.
5. Leydesdorff L. (2010). The Knowledge-Based Economy and the Triple Helix Model. Annual Review of Information Science and Technology. 2010. No. 44. Pp. 367-417.
6. Крупка М. І. Фінансово-кредитний механізм інноваційного розвитку економіки України. Львів : Вид. центр ЛНУ ім. І.Я. Франка, 2011. 608 с.
7. Федулова Л. І. Александрова В. П., Данько М. С., Кузнєцова І. С. Інноваційний розвиток економіки : модель, система управління, державна політика. Київ : Основа, 2005. 550 с.
8. Шостак Л. В. Інноваційні моделі розвитку країн світу. Вісник НУ «Львівська політехніка». Серія «Проблеми економіки та управління». 2010. № 684. С. 328-332, С. 329.
9. Козлова А. І. Інноваційна модель розвитку економіки України: міжнародні пріоритети Вісник НУ «Львівська політехніка». Серія «Проблеми економіки та управління». 2012. № 725. С. 125-129.
10. Коваленко О. В. Концептуальна модель інноваційного типу економічного розвитку. Економічний вісник Дніпровського державного технічного університету. 2021. № 1(2). С. 7-12. DOI: [https://doi.org/10.31319/2709-2879.2021iss1\(2\).232538pp7-12](https://doi.org/10.31319/2709-2879.2021iss1(2).232538pp7-12)
11. Старченко Г. В. Інноваційна модель розвитку економіки України: проектно-орієнтований підхід. Ефективна економіка. 2019. № 8. DOI: <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2019.8.41>
12. Седляр М.О. Інноваційна модель розвитку економіки: сучасне визначення. Науковий часопис Національного педагогічного університету ім. М.П. Драгоманова. Серія 18 : Економіка і право : зб. наук. праць. Київ : Вид-во НПУ ім. М.П. Драгоманова, 2011. Вип. 15. С. 10-17. URL: <https://enpuirb.udu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/1e380a9b-ba43-420a-a478-525d79c46391/content>

References:

1. Lundvall, B.-A. (2010). National Systems of Innovation : Toward a Theory of Innovation and Interactive Learning. London. New York - Delhi : Anthem Press. 404 p. [in English].
2. Nelson, R. R. (1993) National Innovation Systems: A Comparative Analysis. New York: Oxford University Press. 560 p. [in English].
3. Edquist, C. (2015) Systems of Innovation: Perspectives and Challenges. In: The Oxford Handbook of Innovation, 1-24. <https://charlesedquist.com/wp-content/uploads/2015/04/systems-of-innovation-perspectives-and-challenges-oxford-handbooks.pdf> [in English].
4. Etzkowitz, H., Leydesdorff, L. (2000) The Dynamics of Innovation: From National Systems and “Mode 2” to a Triple Helix of University – Industry – Government Relations. Research Policy, 29(2), 109-123 [in English].
5. Leydesdorff, L. (2010) The Knowledge-Based Economy and the Triple Helix Model. Annual Review of Information Science and Technology, 44, 367-417 [in English].
6. Krupka, M. I. (2011) Finansovo-kredytnyi mekhanizm innovatsiinoho rozvytku ekonomiky Ukrainy [Financial

and credit mechanism of innovative economic development of Ukraine]. Lviv : Vydavnychiy tsentr Lvivskoho natsionalnoho universytetu im. I.Ya. Franka. 608 p. [in Ukrainian].

7. Fedulova, L. I., Aleksandrova V. P., Danko M. S., Kuznietsova I. S. (2005) Innovatsiinyi rozvytok ekonomiky : model, systema upravlinnia, derzhavna polityka [Innovative economic development : model, management system, state policy]. Kyiv : Osnova. 550 p. [in Ukrainian].

8. Shostak, L. V. (2010) Innovatsiini modeli rozvytku krain svitu [Innovative models of development of world countries]. Bulletin of Lviv Polytechnic National University. Series "Problems of Economy and Management", 684, 328-332. [in Ukrainian].

9. Kozlova, A. I. (2012) Innovatsiina model rozvytku ekonomiky Ukrainy: mizhnarodni priorytety [Innovation model of economic development of Ukraine: international priorities]. Bulletin of Lviv Polytechnic National University. Series "Problems of Economy and Management", 725. 125-129. [in Ukrainian].

10. Kovalenko, O. V. (2021) Kontseptualna model innovatsiinoho typu ekonomichnoho rozvytku [Conceptual model of innovation-based economic development]. Economic Bulletin of the Dniprovsk State Technical University, 1(2), 7-12. [https://doi.org/10.31319/2709-2879.2021iss1\(2\).232538pp7-12](https://doi.org/10.31319/2709-2879.2021iss1(2).232538pp7-12) [in Ukrainian].

11. Starchenko, H. V. (2019) Innovatsiina model rozvytku ekonomiky Ukrainy: proektno-orientovanyi pidkhid [Innovation model of economic development of Ukraine: project-oriented approach]. Effective economy, 8. <https://doi.org/10.32702/2307-2105-2019.8.41> [in Ukrainian].

12. Sedliar, M. O. (2011) Innovatsiina model rozvytku ekonomiky: suchasne vyznachennia [Innovation model of economic development: modern definition]. Scientific journal of the Mykhailo Dragomanov Ukrainian State University. Series 18. Economy and Law, 15. 10-17. <https://enpuirb.udu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/1e380a9b-ba43-420a-a478-525d79c46391/content> [in Ukrainian].

Дата надходження статті: 31.03.2026 р.

Дата прийняття статті до друку: 21.04.2026 р.

Дата публікації (оприлюднення) статті: 12.05.2026 р.

Стаття поширюється на умовах ліцензії Creative Commons Attribution License International CC-BY.